

аз магнах, ударих го и го утрепах. Ела ми помогни да го скрием!

Братът тръгнал веднага. Той не съобщил дори на домашните си къде отива. Из пътя той викал често на брат си:

— По-скоро, бате, по-скоро, да го скрием догдето не се е съмнало!

Дошли дома и още не влезли в къщи, по-малкият брат извикал:

— Къде е човекът, где ще го скрием?

— Хайде да влезем в къщи, да си починем и похапнем, има време, ще го скрием, — рекъл по-старият брат.

— Не, не! — извикал по-малкият брат, — да го скрием по-напред, па после ще почиваме!.. Где е?

— Ела седни малко! Я, мамо, сложи софрата да похапнем, — казал братът домакин.

— Каква софра, Боже мой! — извикал отчаян брат му, — ето зазорява се вече, ще съмне!

Сложили софрата и на нея печения овен. По-старият брат открил овена и рекъл:

— Ето кого убих и трябва да го скрием!.. — И му разправил всичко.

Брат му скочил, пригърнал брат си и се целунали братски.

Майка им ги гледала отстрана и сълзи от радост капели от очите ѝ. А след това братята заживели братски и никога вече не се скарали.

По-старият брат познал и своите верни приятели.

Александър Спасов